

Moma Dimić, pjesnik, eseista
Klesar crnih planina

Tajnu Mijovih skulptura otkrivam sebi, po ne znam, već, koji put, evo i jutros snatreći kroz nažuto, musavo tramvajsko okno prema uskomešanoj ljudskoj masi na trgu "Slavija", tim titravim, nabuhlim obrisima lica, leđa, ruku. Svi su oni različiti a tako slični kao povorke Mijovih skulptura odvojene od rodnog crnogorskog, egipatskog i karavlaškog kamena. Odvojenost, njihova bačenost u svet je od sad sveprisutna, međutim ono što ih čini oblikom, iliti umetničkom formom, je kotva živog vazduha i sjaja zabačenog u njih duboko, od samog početka, još u prvotnoj zamisli. Seme te tvoračke zamisli jednostavno je odlomilo grumen, kuglu ili već ne znam šta i uronilo je u meso i kamen zatrčanog sjaja. Vazduh je to što životom ispiri sav i vraća se drugom semenu nekom. Pogledu. Kamen legao u svoj ram i zapreminu vremena, u samu trošnost vazduha što se, dok sja danom, smenjuje i minjava. Kamen Mijov.

Kao nagrada Književne opštine Vršac (Evropska nagrada za književnost) poznatom švedskom liričaru Tomasu Transtremeru otišla je Mijova skulptura izrađena u kremen-kamenu "Crne planine". Mijo se nadahnuo istoimenom Transtremerovom pesmom posvećenom jednoj od svojih poseta Crnoj Gori, pesmom koja opisuje putanju uspinjanja uz krševita brda i završava stihom: "U planinama gore mora plavet dohvata nebo". Mijo je, zapravo, načinio čitav jedan svoj ciklus skulptura inspirisan ovim pesnikom i samo jednom njegovom pesmom. Baš kao što je i sve ono drugo što je Mijo sačinio deo iste kamenoiskričave duše te iste Crne Gore. (1992)